

**Європейська конвенція
про нагляд за умовно засудженими
або умовно звільненими правопорушниками**

(Про приєднання до Конвенції див.
Закон N [336/95-ВР](#) від 22.09.95)

Статус Конвенції див. ([994 428](#))

Дата набуття чинності: 29.12.1995

Преамбула

Держави-члени Ради Європи, які підписали цю Конвенцію,
враховуючи, що метою Ради Європи є досягнення більшого
єднання між її членами,
сповнені рішучості вжити спільних заходів у боротьбі зі
злочинністю,
вважаючи, що з цією метою вони повинні забезпечити на
території інших Договірних Сторін або соціальну реабілітацію
правопорушників, яким були постановлені відстрочені виконанням
вироки або які були умовно звільнені їхніми національними судами,
або виконання вироку, у випадку, коли приписаних умов недостатньо,
погодилися про таке:

Частина 1

Основні принципи

Стаття 1

1. Договірні Сторони зобов'язуються надавати одна одній, за
обставин, визначених нижче, взаємну допомогу, необхідну для
соціальної реабілітації правопорушників, які зазначені у статті 2.
Ця допомога полягає у нагляді за правопорушниками з метою сприяння
їхньому виправленню і їхній соціальній реадaptaції та нагляду за
їхньою поведінкою для того, щоб у разі необхідності, або
постановити їм вирок, або звернути вже постановлений вирок до
виконання.

2. Договірні Сторони, за обставин, визначених нижче, і
відповідно до наступних положень, виконують таку постанову про
затримання або інше покарання, що передбачає позбавлення волі, яке
могло бути винесене правопорушнику і виконання якого було
відстрочено.

Стаття 2

1. Для цілей цієї Конвенції термін "правопорушник" означає
будь-яку особу, яка на території однієї з Договірних Сторін:

а) була визнана судом винною із встановленням випробного
строку без постанови вироку;

б) отримала відстрочений виконанням вирок, який передбачає
позбавлення волі, або вирок, виконання якого було призупинене,
повністю або частково, під час постанови вироку або після цього.

2. В подальших статтях термін "вирок" вважається таким, що
включає всі судові рішення, прийняті відповідно до пунктів (а) та
(б) пункту 1 вище.

Стаття 3

Рішення, посилання на які міститься у статті 2, повинні бути остаточними і обов'язковими до виконання.

Стаття 4

Правопорушення, на підставі якого заявляється клопотання згідно зі статтею 5, повинно каратися як законодавством запитуючої держави, так і запитуваної держави.

Стаття 5

1. Держава, яка постановила вирок, може звертатися до держави, на території якої правопорушник має постійне мешкання, з клопотанням:

- а) здійснювати лише нагляд відповідно до частини II;
- б) здійснювати нагляд і, у разі необхідності, звернути вирок до виконання відповідно до частин II і III;
- с) взяти на себе всю відповідальність за виконання вироку відповідно до положень частини IV.

2. Запитувана держава вживає заходів щодо такого клопотання за умов, які передбачені цією Конвенцією.

3. Якщо запитуюча держава заявила одне з клопотань, згаданих у пункті I вище, а запитувана держава вважає за доцільне, у будь-якому конкретному випадку, застосувати один з інших заходів, передбачених у цьому пункті, то запитувана держава може відмовити у задоволенні такого клопотання і заявити про свою готовність здійснити інший захід, який вона має вказати.

Стаття 6

За клопотанням держави, яка постановила вирок, нагляд, звернення вироку до виконання або його виконання в повній мірі, як визначено в попередній статті, здійснюються державою, на території якої правопорушник має постійне мешкання.

Стаття 7

1. Нагляд, звернення вироку до виконання або його виконання в повній мірі не здійснюється:

- а) якщо клопотання, на думку запитуваної держави, може зашкодити її суверенітету, безпеці, основним принципам її правової системи або іншим її життєвим інтересам;
- б) якщо клопотання стосується вироку за правопорушення, постановленого судом останньої інстанції в запитуваній державі;
- с) якщо діяння, за яке був постановлений вирок, розглядається запитуваною державою або як політичне правопорушення, або як правопорушення, пов'язане з політичним правопорушенням, або як правопорушення суто військового характеру;
- д) якщо покарання не може бути застосоване у зв'язку із закінченням строків давності, передбачених законодавством або запитуючої, або запитуваної держави;
- е) якщо правопорушник був амністований чи помилуваний або в запитуючій, або в запитуваній державі.

2. У здійсненні нагляду, зверненні вироку до виконання або його виконанні в повній мірі може бути відмовлено:

- а) якщо компетентні органи запитуваної держави вирішили не порушувати провадження або припинити провадження, яке вони вже розпочали, за одне й те ж діяння;
- б) якщо діяння, за яке був постановлений вирок, є також предметом провадження в запитуваній державі;
- с) якщо вирок, якого стосується клопотання, був постановлений *in absentia*;
- д) у тій мірі, в якій запитувана держава вважає вирок несумісним з принципами, що регулюють застосування її власного

кримінального права, зокрема якщо через свій вік правопорушник не міг бути засуджений в запитуючій державі.

3. У випадку податкових правопорушень, нагляд або звернення вироку до виконання здійснюється відповідно до положень цієї Конвенції лише тоді, коли Договірні Сторони прийняли відповідне рішення щодо кожного такого правопорушення або категорії правопорушень.

Стаття 8

Запитуюча і запитувана держави у разі необхідності інформують одна одну про всі обставини, які можуть зашкодити виконанню заходів по нагляду або зверненню вироку до виконання на території запитуваної держави.

Стаття 9

Запитувана держава без зволікань інформує запитуючу державу про те, яких заходів вживається щодо її клопотання.

У випадку повної або часткової відмови вона повідомляє причини такого рішення.

Частина II

Нагляд

Стаття 10

Запитуюча держава повідомляє запитувану державу про умови, приписані правопорушнику, і про заходи нагляду, яких він зобов'язаний дотримуватися протягом випробного періоду.

Стаття 11

1. Виконуючи клопотання про нагляд, запитувана держава у разі необхідності вживає приписаних заходів нагляду відповідно до свого власного законодавства.

2. Заходи нагляду, що вживаються запитуваною державою, ні в якому разі не можуть за їхнім характером або тривалістю бути більші суворими ніж заходи, що приписані запитуючою державою.

Стаття 12

Коли запитувана держава погоджується здійснювати нагляд, вона:

1. Без зволікань інформує запитуючу державу про те, яких заходів вона вжила щодо клопотання.

2. Повідомляє про своє рішення власті та органи, які на її власній території мають повноваження здійснювати нагляд за правопорушниками і надавати їм допомогу.

3. Інформує запитуючу державу про всі вжиті заходи та їхнє виконання.

Стаття 13

У випадку, коли вирок про умовне засудження правопорушника, зазначений у статті 2, скасовується з причини притягнення правопорушника до відповідальності чи засудження за нове правопорушення або невиконання ним приписаних йому умов, необхідна інформація щодо цього автоматично і без зволікань подається запитуваною державою запитуючій державі.

Стаття 14

Після закінчення строку нагляду запитувана держава на прохання запитуючої держави перепроводжує останній всю необхідну інформацію.

Стаття 15

Вирішувати на основі інформації і зауважень, надісланих запитуваною державою, чи виконав, чи ні правопорушник умови, які були для нього визначені, а також згідно з такою оцінкою вживати будь-яких подальших заходів, передбачених її власним законодавством, може тільки запитуюча держава.

Вона інформує запитувану державу про своє рішення.

Частина III

Звернення вироку до виконання

Стаття 16

Запитувана держава має право звернути вирок про умовне засудження до виконання після його скасування запитуючою державою і на прохання цієї держави.

Стаття 17

Звертання вироку до виконання здійснюється в запитуваній державі відповідно до законодавства цієї держави після перевірки дійсності клопотання про виконання вироку і його відповідності умовам цієї Конвенції.

Стаття 18

Запитувана держава своєчасно надсилає запитуючій державі документ, що засвідчує виконання вироку.

Стаття 19

Запитувана держава у разі необхідності змінює покарання, призначене в запитуючій державі, покаранням або заходом, що передбачені її власним законодавством для аналогічного правопорушення. Характер такого покарання або заходу повинен якомога точніше відповідати характеру покарання чи заходу, призначеного у вироку, що підлягає виконанню. Воно не може перевищувати максимальне покарання, передбачене законодавством запитуваної держави, і не може також бути більш тривалим або більш суворим, ніж покарання, призначене в запитуючій державі.

Стаття 20

Запитуюча держава може сама вживати будь-яких заходів для виконання вироку, якщо запитувана держава повідомляє, що вона не бажає його виконувати або не має для цього можливостей.

Стаття 21

Запитувана держава може умовно звільнити правопорушника. Право помилування може здійснюватися як запитуючою державою, так і запитуваною державою.

Частина IV

Передача виконання вироку запитуваній державі

Стаття 22

Запитуюча держава повідомляє запитувану державу про вирок, який вона просить виконати в повній мірі.

Стаття 23

1. Запитувана держава пристосовує призначені покарання або захід до свого власного кримінального законодавства таким чином, якби цей вирок був постановлений за таке ж саме правопорушення, вчинене на її території.

2. Покарання, призначене в запитуваній державі, не може бути більш суворим, ніж покарання, призначене в запитуючій державі.

Стаття 24

Запитувана держава забезпечує виконання такого пристосованого вироку в повній мірі таким чином, якби вирок був постановлений її власними судами.

Стаття 25

Прийняття запитуваною державою клопотання відповідно до цієї частини IV припиняє право запитуючої держави на виконання вироку.

Частина V

Загальні положення

Стаття 26

1. Всі клопотання, передбачені у статті 5, перепроводжуються у письмовій формі. В них зазначаються:

- а) орган, який заявляє клопотання;
- б) їх мета;
- в) відомості про правопорушника і його місце проживання в запитуваній державі.

2. Клопотання про нагляд супроводжується оригіналом або засвідченою копією рішення суду, що містить причини, на підставі яких встановлюється нагляд, і зазначає призначені щодо правопорушника заходи. Вони повинні також засвідчувати виконавчий характер вироку і заходів нагляду, які мають бути застосовані.

В клопотаннях, наскільки це можливо, зазначаються обставини правопорушення, що є підставою рішення про нагляд, час і місце вчинення правопорушення, його юридична кваліфікація і у разі необхідності - тривалість вироку, який має бути звернений до виконання. Вони повинні містити детальний виклад характеру і тривалості заходів нагляду, застосування яких вимагається, та включати посилання на чинні правові положення і необхідну інформацію про правопорушника і про його поведінку в запитуючій державі до і після постанови рішення про нагляд.

3. Клопотання про виконання вироку супроводжується оригіналом або засвідченою копією рішення про скасування постановленого рішення про умовне засудження або про його виконання, а також рішення про покарання, яке має бути застосоване. Виконавчий характер цих двох рішень засвідчується за процедурою, визначеною законодавством держави, в якій вони були постановлені.

Якщо рішення, яке має бути виконане, замінює раніш постановлене рішення, і якщо воно не містить детального викладу фактів справи, то також додається засвідчена копія рішення, яке містить такий виклад.

4. Клопотання про виконання вироку в повній мірі супроводжується документами, що зазначені у пункті 2 вище.

Стаття 27

1. Клопотання надсилаються міністерством юстиції запитуючої держави міністерству юстиції запитуваної держави. Відповідь надсилається по тих же каналах.

2. Будь-які повідомлення, необхідні для застосування цієї Конвенції, надсилаються або по каналах, зазначених у пункті 1 цієї статті, або безпосередньо органами Договірних Сторін.

3. У термінових випадках повідомлення, зазначені у пункті 2 цієї статті, можуть передаватися через Міжнародну організацію кримінальної поліції (Інтерпол).

4. Будь-яка Договірна Сторона може, шляхом перепроводження заяви на ім'я Генерального секретаря Ради Європи, повідомити про свій намір застосувати інші правила передачі повідомлень, згаданих у пунктах 1 і 2 цієї статті.

Стаття 28

Якщо запитувана держава вважає, що інформація, надіслана запитуючою державою, недостатня для застосування нею цієї Конвенції, вона запитує необхідну додаткову інформацію. Вона може встановлювати термін отримання такої інформації.

Стаття 29

1. За винятком положень пункту 2 цієї статті, клопотання або підтвердні документи, або будь-які інші документи, що мають відношення до застосування цієї Конвенції, не перекладаються.

2. Кожна Договірна Сторона під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття чи приєднання може, шляхом перепроводження заяви на ім'я Генерального секретаря Ради Європи, залишити за собою право вимагати, щоб клопотання і підтвердні документи супроводжувалися перекладом на її власну мову або на одну з офіційних мов Ради Європи, або на одну з тих мов, яку вона визначить. Інші Договірні Сторони можуть вимагати взаємності.

3. Ця стаття не зашкоджує положенням стосовно перекладу клопотань і підтвердних документів, що можуть передбачатися угодами або домовленостями, які вже набрали чинності або які можуть бути укладені між двома або декількома Договірними Сторонами.

Стаття 30

Документи, що надсилаються на виконання цієї Конвенції, встановлення автентичності не потребують.

Стаття 31

Запитувана держава має право стягувати на прохання запитуючої держави витрати, яких зазнала ця держава і які пов'язані із здійсненням переслідування та судовим розглядом справи.

Якщо вона стягує такі витрати, вона зобов'язана відшкодувати запитуючій державі лише гонорари, що сплачуються експертам.

Стаття 32

Витрати по нагляду і зверненню вироку до виконання, яких зазнала запитувана держава, не відшкодовуються.

Частина VI

Заклучні положення

Стаття 33

Ця Конвенція не зашкоджує нормативним актам про охорону громадського порядку, які стосуються іноземних громадян.

Стаття 34

1. Цю Конвенцію відкрито для підписання державами-членами Ради Європи. Вона підлягає ратифікації або прийняттю. Ратифікаційні грамоти або документи про прийняття здаються на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.

2. Ця Конвенція набирає чинності через три місяці від дати здачі на зберігання третьої ратифікаційної грамоти або третього документа про прийняття.

3. Стосовно будь-якої держави, яка підписала цю Конвенцію і яка ратифікуватиме або прийматиме її після набуття нею чинності, Конвенція набирає чинності через три місяці від дати здачі на зберігання її ратифікаційної грамоти або документа про прийняття.

Стаття 35

1. Після набуття чинності цією Конвенцією Комітет міністрів Ради Європи може запропонувати будь-якій державі, яка не є членом Ради Європи, приєднатися до цієї Конвенції.

2. Таке приєднання здійснюється шляхом здачі на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи документа про приєднання, який набирає чинності через три місяці від дати його здачі на зберігання.

Стаття 36

1. Будь-яка Договірна Сторона під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або документа про прийняття чи приєднання може визначити територію (території), до якої застосовуватиметься ця Конвенція.

2. Будь-яка Договірна Сторона під час здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття чи приєднання в будь-який інший час після цього заявою на ім'я Генерального секретаря Ради Європи може поширити дію цієї Конвенції на будь-яку іншу територію (території), яка визначена в цій заяві і за міжнародні відносини якої вона несе відповідальність або від імені якої вона уповноважена брати зобов'язання.

3. Будь-яка заява, зроблена відповідно до попереднього пункту, може стосовно до будь-якої території, визначеної в цій заяві, бути відкликана згідно з процедурою, передбаченою статтею 39 цієї Конвенції.

Стаття 37

1. Ця Конвенція не зашкоджує зобов'язанням, взятим за будь-якою іншою міжнародною конвенцією, що вже укладена або буде укладена на двосторонньому чи багатосторонньому рівні між двома або декількома Договірними Сторонами про екстрадицію чи будь-яку іншу форму надання взаємної допомоги у кримінальних справах.

2. Договірні Сторони можуть укладати між собою двосторонні або багатосторонні угоди з питань, які розглядаються цією Конвенцією, лише з метою доповнення її положень або сприяння застосуванню викладених в ній принципів.

3. Однак, якщо дві або декілька Договірних Сторін вже встановили відносини у цьому питанні на основі однакового законодавства чи застосували свій особливий режим, або зроблять це у майбутньому, вони мають право регулювати ці відносини відповідним чином, незважаючи на положення цієї Конвенції.

Договірні Сторони, які припиняють застосування положень цієї Конвенції у своїх взаємних відносинах у цьому питанні, повідомляють про це Генеральному секретарю Ради Європи.

Стаття 38

1. Будь-яка Договірна Сторона під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття чи приєднання може заявити про те, що вона вдається до одного або декількох застережень, передбачених у Додатку до цієї Конвенції.

2. Будь-яка Договірна Сторона може відкликати повністю або частково застереження, яке вона заявила відповідно до попереднього пункту, шляхом перепроведення заяви на ім'я Генерального секретаря Ради Європи, яка набирає чинності від дати її отримання.

3. Договірна Сторона, яка заявила застереження щодо якого-небудь положення цієї Конвенції, не може вимагати застосування цього положення будь-якою іншою Стороною; однак вона може, коли її застереження має частковий або умовний характер, вимагати застосування цього положення у тому обсязі, в якому вона сама його прийняла.

4. Будь-яка Договірна Сторона під час підписання цієї Конвенції або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття чи приєднання може повідомити Генерального секретаря Ради Європи про те, що за міжнародним правом спричиняє зобов'язання внести до свого внутрішньодержавного права положення, які необхідні для застосування цієї Конвенції.

Стаття 39

1. Ця Конвенція залишається чинною на невизначений строк.

2. Будь-яка Договірна Сторона може, у тому, що її стосується, денонсувати цю Конвенцію шляхом перепроведення відповідного повідомлення на ім'я Генерального секретаря Ради Європи.

3. Така денонсація набирає чинності через шість місяців від дати отримання такого повідомлення Генеральним секретарем.

Стаття 40

Генеральний секретар Ради Європи повідомляє держави-члени Ради Європи і будь-яку державу, яка приєдналася до цієї Конвенції, про:

- a) будь-яке підписання;
- b) здачу на зберігання будь-якої ратифікаційної грамоти або будь-якого документа про прийняття чи приєднання;
- c) будь-яку дату набрання чинності цією Конвенцією відповідно до статті 34;
- d) будь-яке повідомлення або будь-яку заяву, що отримані на виконання положень пункту 4 статті 27, пункту 2 статті 29, пункту 3 статті 37 і пункту 4 статті 38;
- e) будь-яку заяву, отриману на виконання положень пунктів 2 і 3 статті 36;
- f) будь-яке застереження, заявлене на виконання положень пункту 1 статті 38;
- g) відкликання будь-якого застереження, здійснене на виконання положень пункту 2 статті 38;
- h) будь-яке повідомлення, отримане на виконання положень статті 39, і дату, з якої денонсація набирає чинності.

На посвідчення чого нижчепідписані, належним чином на те уповноважені представники, підписали цю Конвенцію.

Вчинено в Страсбурзі тридцятого дня листопада місяця 1964 року англійською і французькою мовами, причому обидва тексти є однаково автентичними, в одному примірнику, який зберігатиметься в архіві Ради Європи. Генеральний секретар Ради Європи надсилає

засвідчені копії цієї Конвенції кожній державі, яка підписала цю Конвенцію і приєднується до неї.

Додаток

Будь-яка Договірна Сторона може заявити, що вона залишає за собою право повідомити про те, що вона:

1. Не приймає положення Конвенції, які стосуються звернення вироків до виконання або їх виконання в повній мірі.
2. Приймає лише деякі з цих положень.
3. Не приймає положення пункту 2 статті 37.

Джерело: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_007